

Minua kiusattiin koulussa kuukautisieni alkamisesta ja seurustelun aloittamisesta. Vakuutin, että en seurustele, opintoni olivat kesken, eikä minulla ollut seurusteluunnitelmia. Koulussa pidin yllä nailonhaalariani, joskus juhliissa mummoni vanhoja vaatteita. Olen se marjatta joka asui mummonsa luona. Välitunnilla ehdotit seurustelua, ja suostuin. Sovittiin, että tulen taloon, taloon jonka nuoret olivat vallanneet. Perillä et ollut yksin, vaan olit ottanut mukaasi kavereita, joilla tuntui olevan hauskaa. Ojensit alkoholipullon ja kehotit minua juomaan. Join kunnes menetin tajuntani. Aamulla heräsin sotkuisena ja alastomana. Käytitte minua hyväksenne, sinä ja kaverisi. Kehooni oli kirjoitettu spriitussilla pilkkaavia sanoja. Häpesin ja vaikenin. Koulussa haukuitte minua huoraksi ja anoitte ymmärtää, että annan kaikille. Päätin selvitä ja unohtaa sinut. Sait minut innostumaan, että olisin seurustelun arvoinen, mutta käytit hyväuskoisuuttani hyväksesi. Radanvartta kävellessään Marjatta tunsu houkutuksen mennä raiteille, ikään kuin olisi kuullut jonkun sanovan, tule tänne, ei sinusta kukaan välitä. Alakuloisena Marjatta meni kihisevien kiskoien väliin odottamaan. Pikajuna lähestyi, eikä hän voinut liikkua. Nopeasti Marjatta lensi päin aittaa ja juna jyskytti kolisten ohitse. Yöllä Marjatta mietti mikä voima heitti hänet vasten kiskoien välistä aittaa. Turvallinen kuun sirppi oli ikkunan kohdalla mustalla taivalla. Miksi olen elossa mietti Marjatta ja pyyhki loputtomia kyineleitä valkoisilta poskiltaan. Nailonhaalari kahisi koulun käytävällä ja oppilaat nauroivat Marjatan takkuisia hiuksia. Se oli yhdeksannen luokan viimeinen koulupäivä. Valmistuin lopulta lääkäriksi, enkä ole asunut enää pitkään aikaan mummoni luona. Kauppakeskuksessa vastaan tulee usein kouluaikojen suosikkeja. Aamulla tuli vastaan se poika joka houkutteli minut talolle. Katseemme kohtasivat. Sanoin, että olen se Marjatta joka asui mummonsa luona ja jolla oli yllään nailonhaalari. Pikajuna nosti tomua ilmaan. Marjatan mieleen jäivät pojan sameat silmät ja niistä näkyvä epätoivo. Olin antanut anteeksi jo kauan sitten mietti Marjatta ja koki empatian ja häpeän sekaisia tunteita sisimmässään. Siihen jäädessään miettimään, Marjatta näki kaukana kiskoien välissä hahmon ja kiskot kihisivät samalla tavalla kuin silloin, silloin kun Marjatan oli valittava elämän ja kuoleman väliltä. Marjatta huusi, että oli antanut anteeksi, mutta koliseva juna ohitti hänet, ja roskat jäivät leijumaan kuin hidastetussa elokuvassa Korson vanhan asemarakennuksen kohdalle. Marjatta huomasi, että kauempana aidan vieressä oli nyyhkyttävä poika. Sameasilmäinen poika samassa kohdassa rataa.